

HOOFDSTUK 1

MISTVOET STOND aan de rand van een steen naar het kolkende water beneden haar te kijken. Het was bruin en er dreef van alles in – twijgjes, stukjes blad en zelfs een wortelkruit die ooit een boom overeind had gehouden – en hoe Mistvoet ook tuurde, ze kon de stenen op de bodem van het meer niet zien, evenmin als de zilveren flitsen die normaal verrieden waar de vissen zaten. Ze rekte zich uit om wat water op te likken. Het smaakte bitter en modderig.

‘Het is niet hetzelfde, hè?’ merkte Luipaardster naast haar op. Mistvoet hief haar kop en keek haar leider aan. Luipaardsters gouden vacht zag er dof en stoffig uit in het grauwe dageraadlicht, en de zwarte vlekken waaraan ze haar naam te danken had, leken de afgelopen maan te zijn vervaagd. ‘Ik dacht dat alles weer zoals voorheen zou zijn wanneer het water terug was,’ vervolgde Luipaardster.

Ze stak haar poot in het meer, wankelde een beetje toen ze zich weer oprichtte en keek naar de druppels die van haar klauwen op de steen vielen.

‘De vissen komen vast gauw terug’, miauwde Mistvoet. ‘Nu het water in de rivieren weer stroomt, is er geen reden waarom ze weg zouden blijven.’

Luipaardster keek naar het woelige water. ‘Er zijn heel veel vissen gestorven tijdens de droogte’, verzuchtte ze, alsof Mistvoet niets had gezegd. ‘Wat moeten we doen als het meer voorgoed leeg blijft? Wat moeten we dan eten?’

Mistvoet ging dichterbij haar leider staan, tot haar schouder die van Luipaardster raakte. Ze schrok ervan dat ze de scherpe botten net onder de huid van de andere poes zo goed kon voelen. ‘Het komt wel weer goed’, mompelde ze. ‘De beverdam is vernield, het heeft weer geregend en de lange periode van dorst is voorbij. Groenblad is moeilijk geweest, maar we hebben het overleefd.’

‘Zwartklauw, Muistand en Dauwbloem niet’, beet Luipaardster haar toe. ‘Drie oudsten overleden in één seizoen? Ik moest toezien hoe mijn Clangenoten stierven van de honger omdat er geen vissen gevangen konden

worden en er niets anders in het meer zat dan modder. En wat denk je van Ribbelstaart? Hij was net zo dapper als de andere katten die op pad gingen om te kijken waar het water was gebleven. Waarom verdiende hij het niet om terug te komen? Ging hij te ver buiten het zicht van de SterrenClan?’

Mistvoet liet haar staart naar voren krullen tot die op de rug van Luipaardster rustte. ‘Ribbelstaart is gestorven terwijl hij het meer en alle Clans redde. Hij zal voor altijd geëerd worden.’

Luipaardster wendde zich af en liep tegen de oever op. ‘Hij heeft een te hoge prijs betaald’, bromde ze. ‘Als de vis niet samen met het water is teruggekeerd, zijn we niet beter af dan tijdens de droogte.’ Luipaardster struikelde, en Mistvoet sprong naar haar toe, klaar om haar te ondersteunen. Maar Luipaardster wees haar hulp geïrriteerd af en hinkte verder over de stenen.

Mistvoet volgde haar op respectvolle afstand; ze wilde de trotse goudkleurige kat niet betuttelen. Ze wist dat Luipaardster nu bijna voortdurend pijn had, dat ze uitgeput was door een ziekte waar zelfs Motvleugel met al haar vaardigheden als medicijnkat niets tegen kon doen. Het was geen onbekende ziekte: de vreselijke dorst, het

drastische gewichtsverlies ondanks de constante eetlust, de toenemende zwakte die het zicht en gehoor van de kat deed verslechteren. Mistvoets blik werd zachter toen Luipaardster de rand van de kiezels bereikte en tussen de varens rond het RivierClankamp verdween.

Opeens klonk er een gedempte kreet van onder de varens.

‘Luipaardster?’ Mistvoet rende tussen de groene stengels door. In een paar stappen stond ze naast haar leider. Die was op de grond in elkaar gezakt. Haar ogen waren wijd opengesperd van de pijn en haar flanken zwoegden door de inspanning die het haar kostte om adem te halen. ‘Verroer je niet,’ zei Mistvoet. ‘Ik haal hulp.’ Ze drong tussen de rest van de varens door en rende de open plek in het hart van het territorium op. ‘Motvleugel! Kom snel. Luipaardster is gevallen!’

Ze hoorde het geluid van rennende poten; toen verscheen Motvleugels zandkleurige pels – bijna dezelfde tint als die van Luipaardster – bij de ingang van haar hol. De medicijnkat bleef staan en keek om zich heen. Mistvoet riep: ‘Hierheen!’

Naast elkaar liepen de katten door de varens naar hun leider. Luipaardster had haar ogen dicht en er klonk een

rochelend geluid terwijl ze naar adem hapte. Motvleugel boog zich over haar heen, snuffelde en likte aan haar vacht. Mistvoet boog voorover, maar deinsde meteen terug voor de muffe geur van de zieke kat. Van dichtbij zag ze vuil en roos in de vacht van Luipaardster, alsof de leider zich al dagen niet had verzorgd.

‘Haal Muntvacht en Kiezelvoet,’ miauwde Motvleugel zacht over haar schouder. ‘Ze zijn nog niet op patrouille en kunnen ons helpen Luipaardster naar haar hol te dragen.’

Opgelucht dat ze een excuus had om te vertrekken, en vol schuldgevoel om dat verlangen, rende Mistvoet naar de open plek. Ze kwam terug met Muntvacht en Kiezelvoet en keek toe terwijl Motvleugel Luipaardster overeind hielp. Daarna werd de leider, zwaar leunend op de flanken van de twee krijgers, naar het kamp gedragen.

‘Is Luipaardster dood?’ hoorde Mistvoet een van de kittens van Schemervacht fluisteren.

‘Natuurlijk niet, liefje. Ze is alleen heel moe,’ miauwde Schemervacht.

Mistvoet bleef bij de ingang van het leidershol staan en keek toe terwijl Kiezelvoet mos onder de kop van Luipaardster schoof. Dit was meer dan alleen uitputting.

Het hol leek nu al donkerder en de schaduwen leken dichter, alsof de krijgers van de SterrenClan zich verzamelden om de RivierClanleider welkom te heten. Muntvacht liep dicht langs Mistvoet het hol uit. Zijn lichtgrijze vacht rook sterk naar varens. ‘Laat het me weten als ik nog iets voor haar kan doen’, mompelde hij. Mistvoet knikte. Kiezelvoet volgde. Hij liet zijn kop hangen en de punt van zijn staart trok een vaag spoor in het zand.

Motvleugel duwde Luipaardsters voorpoten onder haar borst zodat de poes wat comfortabeler lag en richtte zich toen op. ‘Ik moet wat kruiden uit mijn hol gaan halen’, miauwde ze. ‘Blijf bij haar; laat haar merken dat je er bent.’ Ze drukte even haar snuit tegen het oor van Mistvoet. ‘Wees sterk, vriendin’, fluisterde ze.

Het was doodstil in het hol nadat Motvleugel was vertrokken. Luipaardsters ademhaling was erg oppervlakkig geworden; een nauwelijks hoorbaar gehijg dat amper het mos naast haar neus in beweging bracht. Mistvoet hurkte bij de kop van haar leider neer en streek met haar staart over Luipaardsters magere flank. ‘Ga maar slapen’, miauwde ze zacht. ‘Je bent nu veilig. Motvleugel haalt wat kruiden waardoor je je beter zult voelen.’

Tot haar verbazing antwoordde Luipaardster met krassende stem, maar zonder haar ogen te openen: 'Daar is het te laat voor. De SterrenClan komt al dichterbij; ik voel ze overal om me heen. Het is mijn tijd om te gaan.'

'Zeg dat niet!' miauwde Mistvoet. 'Je bent amper aan je negende leven begonnen! Motvleugel zal je genezen.'

Luipaardster kreunde. 'Motvleugel heeft me heel goed gediend, maar sommige dingen gaan zelfs haar vermogens te boven. Laat me in vrede gaan, Mistvoet. Ik ga dit laatste gevecht niet voeren, en dat moet jij ook niet doen.'

'Maar ik wil je niet kwijt!' protesteerde Mistvoet.

Luipaardster opende een troebel blauw oog en keek haar aan. 'Serieus?' vroeg ze hijgend. 'Na wat ik je broer heb aangedaan? En alle andere half-Clankatten?'

Heel even werd Mistvoet teruggeworpen in het donkere, stinkende konijnenhol in het oude RivierClan-kamp in het woud. Tijgerster en Luipaardster hadden zich bij elkaar aangesloten om de TijgerClan te vormen, en in hun zoektocht naar zuiver krijgerbloed, hadden ze alle katten met een gemengde Clanafkomst gevangen-gezet. Mistvoet en Steenvacht, destijds de commandant van de RivierClan, hadden pas gehoord dat Blauwster

van de DonderClan hun moeder was. Dat was in Luipaardsters ogen voldoende geweest om hen schuldig te verklaren en ze had Tijgerster toegestaan hen op te jagen totdat Steenvacht in koelen bloede was vermoord door Tijgersters commandant Zwartvoet. Mistvoet was gered door Vuurster en meegenomen naar de DonderClan tot het vreselijke gevecht tegen de BloedClan een einde had gemaakt aan Tijgersters van dood doordrenkte heerschappij.

‘Ik verdiende je vergiffenis niet,’ fluisterde Luipaardster, en daarmee haalde ze Mistvoet terug naar het koude, stille hol.

‘Tijgerster was verantwoordelijke voor de dood van mijn broer,’ grauwde Mistvoet. ‘Tijgerster en Zwartvoet. De tijd van de TijgerClan had niets te maken met de krijgscade waar in ik geloof. Ik ben altijd trouw gebleven aan de RivierClan ... en aan jou als leider.’

Luipaardster zuchtte. ‘Je leven is zwaarder geweest dan ik had gewild, Mistvoet, met het verlies van je broer en drie van je kittens. Je hebt je verdriet krachtig gedragen.’

Mistvoet verstarde. Geen enkele kat zou ooit de pijn kennen die ze had gevoeld toen ze haar kinderen moest begraven. ‘Elke moederkat weet dat het leven van een

kitten kostbaar en kwetsbaar is. Ik zal ze weerzien bij de SterrenClan en ik draag ze mee in mijn hart', miauwde ze.

Het gesprek viel even stil terwijl Luipaardster zich inspande om adem te halen en Mistvoet overeind kwam om zo nodig hulp te halen. Toen ontspande Luipaardster zich weer. 'Ik vind het jammer dat ik nooit de vreugde van eigen kittens heb gekend. Er is een tijd geweest dat ik dacht dat het zou kunnen gebeuren, maar het mocht niet zo zijn.' Haar woorden stierven weg alsof ze aan iets dacht waar ze lang geleden van had gedroomd. 'Misschien was dat ook maar beter. Maar ik zou er trots op zijn geweest jou mijn dochter te mogen noemen, Mistvoet.'

Mistvoet was niet in staat te antwoorden. Ze voelde weer het vertrouwde verdriet omdat ze nooit de kans had gehad haar echte moeder, Blauwster, te leren kennen. De DonderClanleider had Mistvoet en Steenvacht haar duistere geheim pas kort voor haar dood op de rivieroever verteld. Even had Mistvoet de warme liefde van een moeder ervaren, maar toen was die weer verdwenen. Er was een koude leegte achtergebleven die nooit opgevuld zou kunnen worden.

Ze kroop tegen Luipaardster aan, zoals ze vele manen geleden ook bij Blauwster had gedaan in een poging het lichaam van haar echte moeder te verwarmen.

‘Ga maar slapen,’ mompelde ze in Luipaardsters oor.
‘Ik ben hier wanneer je wakker wordt.’